

[Jan Køpke Christensen]

kommunerne og amtskommunerne nu skal til at have hvert sit medlem af bestyrelsen for Arbejdsgivernes Elevrefusion. I dag har de ét fælles medlem, som det er sagt. I øvrigt skal FTF også have et medlem.

Jeg vil gerne udtrykke min afstandtagen fra den aldersapartheid – vil jeg kalde det – der ligger i forslaget, idet aldersgrænsen for nyvalg til bestyrelsen foreslås sat ved det 67. år. Denne aldersapartheid må Fremskridtspartiet naturligvis tage afstand fra.

Et væsentligt aspekt ved sammensætningen af bestyrelsen er, at den offentlige sektor ifølge forslaget vil komme til at besætte 6 ud af 16 pladser. Dette overstiger de offentlige arbejdsgiveres andel af AER-bidraget. Dansk Arbejdsgiverforening har tilkendegivet sin utilfredshed med netop dette. Det er efter vor opfattelse forståeligt, specielt hvis DA ikke har været orienteret om dette forhold. Dette bedes ministeren kommentere.

Forslaget vil medføre en ekstraudgift på 190 mio. kr., som fordeles med 175 mio. kr. til lønrefusion og derudover 15 mio. kr. til befordringstilskud. I Fremskridtspartiet har vi fået oplyst, at de private arbejdsgiveres andel heraf vil være i størrelsesordenen 65-70 mio. kr. Det fremgår imidlertid ikke af bemærkningerne til lovforslaget, at de privates andel er i den størrelsesorden. Ministeren bedes derfor kommentere, dels hvad grunden er til, at dette ikke er nævnt i bemærkningerne, og dels om Dansk Arbejdsgiverforening har været konsulteret; hvis ikke, bedes det oplyst hvorfor.

Generelt mener Fremskridtspartiet, at såfremt man ønsker at bruge flere midler til udvikling af lønrefusionen, befordringsordningen, ville det være rimeligt, at de økonomiske ressourcer hertil også blev fundet inden for de eksisterende bevillinger. Det er skuffende, at regeringen ikke har evnet at finde de økonomiske ressourcer inden for de eksisterende bevillinger. Spørgsmålet er – og det kan ministeren så oplyse – om regeringen har ønsket eller søgt at finde økonomiske ressourcer inden for disse eksisterende bevillinger.

Vi har i Fremskridtspartiet som nævnt oprindeligt været imod lovgivning om Arbejdsgivernes Elevrefusion og befordringsordningen. Det er og bliver en ekstra udgift for de amtskommunale eller kommunale kasser. Derfor er vi negative over for forslaget. Vi forstår

udmærket, at kommuner og amter protesterer imod disse ekstra økonomiske byrder. Vi var ikke med til at gennemføre det, og vi mener stadig væk, at man burde have set det ud fra et helt andet aspekt. Vi mener ikke, det hjælper noget, at man på denne måde presser de offentlige arbejdsgivere til at tage flere unge i job. Vi synes, at det er fornuftigt, at der kommer flere af de unge i job, men vi tror bare ikke, at der kommer flere unge ind i den kommunale og amtskommunale sektor, for der bliver jo ikke flere arbejdstimer af, at man presses til at modtage flere unge.

Som også den konservative ordfører var inde på, er der ikke økonomisk basis for dette forslag, og derfor vil vi som udgangspunkt udtrykke vores skepsis over for lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ebba Strange (SF):

Man skulle jo tro, at hr. Jan Køpke Christensen var blevet repræsentant for Dansk Arbejdsgiverforening.

Jeg vil gerne spørge hr. Jan Køpke Christensen: Mener hr. Jan Køpke Christensen, at Dansk Arbejdsgiverforening skal have en slags vetoret med hensyn til, hvad et folketingsflertal beslutter? En ting er, at vi får henvendelser – det får vi jo fra en lang række organisationer – der udtrykker det ene og det andet og det tredje. Men efter min opfattelse er det da os som politikere, der skal foretage en vurdering og ikke henvise til, at det mener Dansk Arbejdsgiverforening, og så skal vi rette os efter det. Jeg ved ikke, om det er det, hr. Jan Køpke Christensen mener, men sådan forstod jeg hans indlæg.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Nu er det jo således, at uanset om det er Dansk Arbejdsgiverforening, eller om det er LO for den sags skyld, så har vi taget de positive aspekter op, uanset hvilke organisationer vi taler om. Vi tager ikke hensyn til, hvem det er, der kommer til os med deres indvendinger. Men når vi tilfældigvis er enige, i dette tilfælde med Dansk Arbejdsgiverforening – det kunne lige så godt have været med LO – så fremfører vi også de synspunkter, vi er enige i. Og det er vi altså her. Vi er 100 pct. enige i Dansk Arbejdsgiverforenings indvendinger.